

Arrest

nr. 285 100 van 20 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNES
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 7 november 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, S. F., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom afkomstig uit Skopje, Noord-Macedonië en heeft u de Noord-Macedonische nationaliteit. Samen met uw partner A. B. (...) (O.V. (...)) verliet u in 2016 Noord-Macedonië omdat u er problemen kende met Albanezen op uw werkplek. Jullie reisden naar Frankrijk waar jullie een verzoek om internationale bescherming indienden. In Frankrijk huwden jullie ook wettelijk en werd jullie zoon M. (...) geboren. Jullie kregen op jullie verzoek om internationale bescherming

een negatief antwoord in Frankrijk en in 2017 keerden jullie terug naar Noord-Macedonië waar jullie bij uw ouders gingen wonen. U vond werk in een ijzerfabriek. Wanneer M. (...) tweeënhalve, drie jaar oud was, merkten jullie dat er iets niet klopte met hem. Hij wou niet slapen, jullie konden hem moeilijk kalmeren, hij was heel actief en soms als hij sliep, bibberde hij. Jullie gingen naar jullie huisarts die jullie zei dat hij normaal was. U drong echter aan op een afspraak in het ziekenhuis. Jullie huisarts maakte een afspraak voor jullie in een ziekenhuis in Karpos, Skopje. Een maand later, op 26 maart 2021, was jullie afspraak in het ziekenhuis waar jullie alles uitlegden aan een psycholoog. Hier waren ook andere artsen aanwezig en er werd jullie gezegd dat ze een scan zouden nemen van zijn hoofd. Uw zoon mocht vóór dit onderzoek niet slapen omdat hij tijdens het onderzoek moest slapen. Twee dagen later werd dit onderzoek – dat maar vijf minuten duurde – uitgevoerd. Er werd gezegd dat uw zoon epilepsie had en u werd doorverwezen naar het ziekenhuis van Drzavna Bolnica omdat hier meer gespecialiseerde artsen waren. Via de huisarts werd een afspraak gemaakt in het ziekenhuis van Drzavna Bolnica. Na zes maanden, op 30 november 2021, had u hier een afspraak met een neuroloog. De arts was erg vriendelijk en luisterde naar jullie, maar hij zei dat hij diende te overleggen om de juiste diagnose te stellen en de juiste medicatie te kunnen geven. Er was wel medicatie, maar uw zoon was hier nog te jong voor. Er werd eveneens als behandeling een kinderpsycholoog en een slaaponderzoek voorgeschreven. Jullie gingen hiermee naar de huisarts om een hiertoe consultaties te regelen, maar de wachtlijst hiervoor was erg lang. U drong aan bij de huisarts voor een snellere afspraak en op dat moment meldde haar secretaresse dat er een plaats was vrijgekomen door een annulering. Zo'n vier of vijf maanden voor uw komst naar België – in juni 2022 - gingen jullie opnieuw naar het ziekenhuis van Drzavna Bolnica. U bleef beneden wachten omdat het druk was en uw echtgenote ging naar de arts, maar hij zei tegen uw echtgenote dat hij haar niet wou zien omdat zij niet naar eerdere afspraken was gekomen. Uw echtgenote zei hem dat dit niet waar was, maar u vermoedt dat hij jullie niet wou behandelen omdat jullie Roma zijn. In mei 2022 werd u ontslagen op uw werk. U vermoedt dat dit was omdat u Roma bent. Ook tijdens uw werk werd u gediscrimineerd omwille van uw etniciteit. Zo diende u steeds meer en harder te werken dan de anderen en werd er 'zigeuner' tegen u gezegd door uw chef en zijn assistent. U kreeg geen documenten van uw ontslag. U vroeg bij een bureau in het bedrijf waar u werkte, waar jullie vragen konden stellen in verband met arbeidsrechten, of zij u konden helpen, maar er werd u gezegd dat zij dit niet konden. U zocht werk via internet waarbij u uw cv verstuurde, maar u kreeg geen reactie. In Noord-Macedonië krijgt u uw rechten als Roma niet en worden jullie non-stop gediscrimineerd. U werd gediscrimineerd bij het aangeven van de geboorte van uw dochter en het verkrijgen van uw mutualiteit. Omdat u niet weet wat uw zoon juist heeft, de dokters in Noord-Macedonië hem niet willen behandelen en u ontslagen werd, besloten jullie Noord-Macedonië te verlaten en naar België te komen om medische zorgen te krijgen voor uw zoon. Op 8 juni 2022 reisde u met het vliegtuig van Macedonië naar België. U diende op 13 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming in. In België werd uw zoon onderzocht en is hij in behandeling bij een dokter.

Ter ondersteuning van uw identiteit en of uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw origineel paspoort; uw originele identiteitskaart; uw origineel rijbewijs; kopieën van medische documenten uit Noord-Macedonië, met name van de openbare gezondheidsinstelling Gezondheidscentrum van Skopje, d.d. 26 maart 2021, waarin wordt vermeld dat er een elektrocardiogram werd uitgevoerd en dat er een neuropediater dient te worden geraadpleegd, het elektrocardiogram zelf, uitgevoerd op 26 maart 2021, alsook een rapport van het Universitair ziekenhuis voor kinderziekten in Skopje, d.d. 30 november 2021; een kopie van een opvolgingsattest betreffende uw zoon M. (...), d.d. 29 juni 2022, van de neuropsycholoog die hem in België behandelt voor gedragsproblemen; een kopie van een rapport van een cognitief onderzoek bij uw zoon M. (...), 22 augustus 2022, van de neuropsycholoog die hem in België behandelt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 14 januari 2022 werd Noord-Macedonië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier blijkt dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

U stelde dat u en uw gezin in Noord-Macedonië gediscrimineerd werden op basis van uw Roma-afkomst. U gaf aan dat Roma dagelijks gediscrimineerd worden in Noord-Macedonië en niet geholpen worden door de autoriteiten (CGVS, p. 12, 14).

Er dient vooreerst gewezen te worden op informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Noord-Macedonië Algemene Situatie van 13 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_noord-macedonie_algemene_situatie_20210813.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) die aantoont dat hoewel heel wat Roma in Noord-Macedonië zich in een moeilijke socioeconomische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, deze situatie evenwel het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet kan worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Noord-Macedonië, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Romakinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Noord-Macedonische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Er dient benadrukt te worden dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt en de verbetering van hun levensomstandigheden niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Noord-Macedonië diverse stappen werden ondernomen. Algemeen genomen is in Noord-Macedonië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Noord-Macedonische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Als opvolging van de Roma Inclusion Decade 2005-2015 hebben de Noord-Macedonische autoriteiten de "Strategie voor de Roma in de Republiek Macedonië 2014-2020" goedgekeurd, die de focus legt op sociale inclusie door werkgelegenheid, huisvesting, onderwijs, gezondheidszorg en cultuur. Ofschoon de implementatie van de integratiemaatregelen nog voor verbetering vatbaar is, werd toch reeds vooruitgang geboekt o.a. inzake de toegang tot het onderwijs en de gezondheidszorg, dit laatste dankzij de inzet van gezondheidsbemiddelaars. Tevens zijn informatiecentra voor Roma aanwezig, die Roma begeleiden bij het verkrijgen van officiële documenten, onderwijs, gezondheidszorg en sociale zekerheid. In dit verband kan nog gewezen worden op het feit dat meerdere gemeenten in Noord-Macedonië ook lokale actieplannen voor de integratie van de Roma hebben aangenomen en dat er meerdere ngo's actief zijn die de rechten en integratie van Roma verdedigen. Op 7 oktober 2019 heeft Noord-Macedonië, als laatste land van het voormalige Joegoslavië, het VN-Verdrag tot Beperking der Staatloosheid geratificeerd. Staatloosheid treft in Noord-Macedonië in hoofdzaak de Roma. Deze ratificatie wordt derhalve gezien als een belangrijke stap voorwaarts naar de verdere integratie van de Roma als minderheidsgroep.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Noord-Macedonische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Noord-Macedonië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Noord-Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissie voor de bescherming tegen discriminatie, die samen met de rechtbanken instaat voor de toepassing van de antidiscriminatiewetgeving. Daartoe kan deze commissie klachten van individuen in ontvangst nemen en acties ondernemen bij de betrokken instellingen. Informatie maakt duidelijk dat voornoemde Commissie reeds klachten ingediend door Roma ontving. Slachtoffers van discriminatie kunnen zich ook wenden tot de instelling van de Ombudsman, die eveneens reeds klachten van Roma behandelde.

Gezien dit alles kan niet gesteld worden dat het loutere feit Roma te zijn in Noord-Macedonië op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1 A

(2) van de Conventie van Genève. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Uw bewering dat zoon in Noord-Macedonië onvoldoende medische hulp kreeg omdat jullie Roma) zijn (CGVS, p. 10, 13), heeft u niet kunnen onderbouwen.

Vooreerst dient er gewezen te worden op tal van incoherenties en tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in en tussen de verklaringen van u en uw echtgenote op het Commissariaat-generaal betreffende de consultaties en onderzoeken die uw zoon in Noord-Macedonië had. Zo verklaarde u dat uw zoon een eerste afspraak had in het ziekenhuis in Karpos (CGVS, p. 6) en dat hierna snel, met name na een maand of een maand en half later, een afspraak volgde in het ziekenhuis van Drzvana Bolnica waarover u verklaarde dat de dokter vriendelijk was en naar jullie luisterde (CGVS, p. 7). Gevraagd naar verduidelijking over de medische documenten uit Noord-Macedonië die u neerlegde, met name deze van 26 maart 2021 en deze van 30 november 2021, antwoordde u dat het eerste van het ziekenhuis uit Karpos was en het tweede over de eerste afspraak ging in het ziekenhuis van Drzavna Bolnica (CGVS, p. 8). Geconfronteerd met de vaststelling dat tussen deze twee afspraken evenwel geen anderhalve maand, maar zes maanden liggen, repliceerde u dat het voor u een korte periode was, maar dat het inderdaad zes maanden was (CGVS, p. 8). Het louter aanpassen van uw verklaringen, doet evenwel ook geen afbreuk aan voorgaande tegenstrijdigheid. U stelde voorts verschillende keren dat uw zoon een jaar moest wachten op een tweede afspraak in het ziekenhuis van Drzavna Bolnica (CGVS, p. 5, 6, 7, 9). Erop gewezen dat dit onmogelijk was gezien zijn eerste afspraak in het ziekenhuis van Drzavna Bolnica dateerde van november 2021 en jullie naar België kwamen in juli 2022, of zo'n zeven maanden later, stelde u plots dat die tweede afspraak zo'n vier of vijf maanden voor jullie komst naar België was (CGVS, p. 9). Dit betekent echter dat die tweede afspraak in het ziekenhuis van Drzavna Bolnica reeds na twee of drie maanden viel en dus niet zoals u aanvankelijk beweerde na één jaar. U voegde hier aan toe dat tijdens deze laatste afspraak de dokter uw echtgenote en uw zoon weigerde te zien (CGVS, p. 7, 10). Dat u er niet in slaagde om deze drie afspraken van uw zoon eenduidig te situeren in de tijd ondermijnt fundamenteel de geloofwaardigheid van de beweerde problemen.

Dit wordt enkel bevestigd door de verklaringen van uw echtgenote ter zake. Zo verklaarde zij dat uw zoon eerst een afspraak had in een instituut voor neurologie genaamd 'Simpò'. Zij situeerde dit in november 2021 (CGVS B. (...), p. 7). Vervolgens stelde zij dat jullie zoon drie maanden later, in februari 2022, een afspraak had in het ziekenhuis van Drzavna Bolnica, maar dat deze afspraak niet doorging. Er werd haar gezegd dat de dokter niet aanwezig was (CGVS B. (...), p. 8). Uw echtgenote verklaarde dat hierop nog een afspraak volgde in mei 2022 waarbij zij de dokter wel zag en zij hem vertelde over de symptomen. Een dag later vond er dan nog een onderzoek plaats waarna de dokter concludeerde dat jullie zoon epilepsie had (CGVS B. (...), p. 8-9). Ook uw echtgenote werd vervolgens gevraagd om verduidelijking naar aanleiding van het door jullie neergelegde medische document van 26 maart 2021 uit Noord-Macedonië. Dit betrof de eerste afspraak in Simpo, aldus uw echtgenote (CGVS B. (...), p. 9). Geconfronteerd met het feit dat zij dit eerst in november 2021 had gesitueerd, repliceerde uw echtgenote enkel dat zij het vergeten was (CGVS B. (...), p. 9). Vervolgens verklaarde zij dat ze drie maanden later, in juni 2021, de eerste keer naar het ziekenhuis van Drzavna Bolnica was geweest, maar niet ontvangen werd (CGVS B. (...), p. 10). De volgende afspraak in het ziekenhuis van Drzavna Bolnica situeerde uw echtgenote in januari of februari 2021 waarbij zij de dokter sprak en er een onderzoek werd uitgevoerd. In mei 2022 volgde er nog een onderzoek waarbij de diagnose viel (CGVS B. (...), p. 10). Gevraagd waarover het document van 30 november 2021 ging, stelde uw echtgenote dat dit over het ziekenhuis van Drzavna Bolnica ging en dat zij op dat moment daar geweest was (CGVS B. (...), p. 10). Gevraagd hoeveel keer zij een afspraak heeft gehad voor jullie zoon in het ziekenhuis van Drzavna Bolnica, slaagde zij er eerst niet in om een eenduidig antwoord te geven (CGVS B. (...), p. 11). Na een pauze verklaarde zij dat zij vier keer voor jullie zoon naar het ziekenhuis van Drzavna Bolnica was gegaan, met name een keer in juni 2021 wanneer zij niet ontvangen werd en drie keer, in november 2021, januari of februari 2022 en mei 2022 wanneer zij wel ontvangen werd (CGVS B. (...), p. 11-12). Volgens uw echtgenote vergezelde u haar steeds tot in het ziekenhuis (CGVS B. (...), p. 8, 10). Geconfronteerd met het feit dat zij weinig samenhangende en tegenstrijdige verklaringen aflegde, repliceerde uw echtgenote dat zij misschien problemen had met haar geheugen en dat ze data vergeet (CGVS B. (...), p. 12-13). Dit weet echter, gelet op het ontbreken van enig objectief stuk waaruit geheugenproblemen kunnen blijken, niet te overtuigen. Er dient dan ook vastgesteld te worden dat u en uw echtgenote niet enkel fundamenteel tegenstrijdige verklaringen afleggen over wanneer en hoeveel keer jullie zoon een consultatie of onderzoek had, maar eveneens over hoe deze verliepen. Waar uw echtgenote bovendien nog aangaf dat zij een attest had van mei 2022 waarbij werd vastgesteld dat jullie zoon epilepsie had (CGVS B. (...), p. 13, 16), dient vastgesteld te worden dat deze stukken vooralsnog – hoewel de termijn reeds geruime tijd is verstreken – niet werden voorgelegd noch dat er een plausibele verklaring werd meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan. Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoeker verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven.

Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat u uw bewering dat uw zoon geen medische hulp kreeg in Noord-Macedonië omwille van zijn etniciteit geenszins aannemelijk maakte.

Waar u wees op de discriminatie op de arbeidsmarkt, zo kreeg u altijd meer werk, werd u zigeuner genoemd door uw chef en zijn assistent en werd u ontslagen in mei 2022 waarbij u vermoedt dat dit omwille van uw etniciteit was en u geen ontslagdocumenten kreeg (CGVS, p. 5, 11), dient vooreerst vastgesteld te worden dat u deze discriminatie nooit ergens heeft aangekaart (CGVS, p. 12). U ging enkel naar een bureau binnen het bedrijf dat zorgt voor de rechten van de arbeider omdat u uw ontslagdocumenten nog niet had bekomen, maar zij verklaarde u niet te kunnen helpen. U stelde dat u zich voorts geïnformeerd had bij vrienden en collega's over waar u deze discriminatie kon aanklaarten, maar dat zij dit ook niet wisten (CGVS, p. 12). Ook uw echtgenote haalde aan dat zij op haar werk gediscrimineerd werd waarbij niet al haar uren werden uitbetaald. Zij stelde dat zij dit had aangekaart bij de directie waarop deze haar directe chef had aangesproken. Wanneer deze chef echter bleef volharden, kaarte uw echtgenote dit nergens opnieuw aan omdat zij bang was haar werk te verliezen (CGVS B. (...), p. 14). Ook wanneer zij slecht behandeld werd tijdens haar bevalling van jullie dochter in een ziekenhuis in Cair (Noord-Macedonië), kaarte zij dit nergens aan (CGVS B. (...), p. 15). Uw echtgenote beweerde dat je geld of connecties nodig hebt, zonder dit evenwel concreet te maken (CGVS B. (...), p. 15). Uit voorgaande informatie blijkt echter dat er in Noord-Macedonië wel degelijk mogelijkheden bestaan om discriminatie aan te kaarten bij de Noord-Macedonische autoriteiten. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput tot bescherming in eigen land, hetgeen jullie hier niet gedaan hebben.

Waar u stelde dat u, net zoals andere Roma, niet geholpen wordt door de Noord-Macedonische autoriteiten moet gewezen worden op volgende vaststellingen (CGVS, p. 12-13). U verwees hierbij naar de inschrijving van uw dochter bij de autoriteiten die niet goed verliep (CGVS, p. 13). Uit uw verklaringen blijkt echter dat de veiligheidsagent enkel zijn vrienden voorliet en hiervoor op het matje werd geroepen door de bevoegde ambtenaar. U werd door deze bevoegde ambtenaar geholpen bij de registratie van de geboorte van uw dochter (CGVS, p. 13). Vervolgens stelde u dat u ook niet geholpen werd bij het in orde brengen van uw gezondheidszorg na uw ontslag (CGVS, p. 13). Uit uw verklaringen ter zake blijkt echter dat u de eerste keer hierbij wel degelijk werd geholpen en dat u tijdens de tweede afspraak enkel werd gezegd dat de procedure nog lopende was en u diende te wachten (CGVS, p. 13). Voorgaande gebeurtenissen zijn dan ook niet van die aard om vast te stellen dat u omwille van uw etniciteit gediscrimineerd werd door de Noord-Macedonische autoriteiten. Waar uw echtgenote beweerde dat de school van jullie zoon hem weigerde omwille van zijn etniciteit (CGVS B. (...) p. 13), dient vastgesteld te worden dat een blote bewering is. Immers er werd tegen uw echtgenote gezegd dat hij niet meer kon komen nadat epilepsie bij hem werd vastgesteld omdat zij angst hadden dat hem iets zou overkomen door zijn gedrag (CGVS B. (...), p. 13, 14). Bovendien heeft uw echtgenote zich nooit geïnformeerd of uw zoon in een andere kleuterschool terecht kon omdat dit te ver was (CGVS B. (...), p. 13). Uit bovenstaande kan eveneens niet geconcludeerd worden dat jullie zoon niet meer naar school mocht omwille van zijn etniciteit.

Er dient dan ook vastgesteld te worden dat uit jullie verklaringen geenszins blijkt dat de door jullie beweerde/ondervonden problemen van discriminatie dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in Noord-Macedonië ondraaglijk wordt.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Uw documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw identiteit en de gezondheidsproblemen van uw zoon staan op zich immers niet ter discussie. Volledigheidshalve wijst het CGVS erop dat voor de beoordeling van medische elementen u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf dient te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, B. A., zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar verzoek betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 57/6/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van *“de gegrondheid en de wettelijkheid van de beslissingen betreffende de hoedanigheid van vluchteling en de status van subsidiaire bescherming”*.

2.2.1. Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen naar artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen een beroep indienen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2022 waarbij hun verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

De Raad duidt erop dat Noord-Macedonië bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 opnieuw vastgesteld werd als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast rust in dit geval op de verzoeker.

2.2.4. Verzoekende partijen verklaren in Noord-Macedonië te zijn gediscrimineerd omwille van hun Roma origine. Zij stellen dat Roma dagelijks gediscrimineerd worden in Noord-Macedonië en niet geholpen worden door de autoriteiten (notities CGVS S., p. 5-14; notities CGVS B., p. 5-15).

2.2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekende partijen, gelet op hetgeen volgt, *in casu* geen elementen bijbrengen waaruit blijkt dat er substantiële redenen voorhanden zijn waaruit blijkt dat hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd.

In de eerste plaats dient erop te worden gewezen dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571).

Zoals uitgebreid wordt vastgesteld in de bestreden beslissingen, blijkt *in casu* uit de verklaringen van verzoekende partijen echter geenszins dat de door hen beweerde/ondervonden problemen van discriminatie dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in Noord-Macedonië ondragelijk wordt. In het bijzonder wordt er door verwerende partij op gewezen dat (i) zij hun bewering dat hun zoon in Noord-Macedonië onvoldoende medische hulp kreeg omwille van zijn etniciteit niet aannemelijk maken, gelet op hun incoherente en tegenstrijdige verklaringen dienaangaande, (ii) waar zij wijzen op de discriminatie op de arbeidsmarkt, zij de discriminatie ten aanzien van hun persoon nergens hebben aankaart, terwijl er in Noord-Macedonië nochtans wel degelijk mogelijkheden bestaan om discriminatie aan te kaarten bij de Noord-Macedonische autoriteiten, en (iii) zij de beweerde discriminatie vanwege de Noord-Macedonische autoriteiten niet aannemelijk maken en evenmin aantonen dat hun zoon niet meer naar school mocht omwille van zijn etniciteit.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partijen het niet eens zijn met desbetreffende motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter voormelde bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Waar verzoekende partijen de incoherenties en tegenstrijdigheden in hun verklaringen betreffende de consultaties en onderzoeken die hun zoon in Noord-Macedonië trachten te verklaren door hun lage opleidingsniveau, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partijen geenszins aannemelijk maken dat zij dermate beperkt zouden zijn in hun verstandelijke vermogens dat zij niet bij machte mogen worden geacht om gedegen verklaringen af te leggen over hun eigen problemen, en in het bijzonder om de verschillende afspraken van hun zoon in de tijd te situeren. In alle redelijkheid kan van hen wel degelijk worden verwacht dat zij hiertoe in staat zijn, temeer nu het slechts een beperkt aantal afspraken betreft, met name drie à vijf afspraken, al naargelang hun verklaringen. De vaststelling dat zij hierover echter zeer

incoherente en tegenstrijdige verklaringen afleggen, ondergraaft op ernstige wijze de door hen voorgehouden problemen inzake de toegang tot de Albanese gezondheidszorg.

Verder citeren verzoekende partijen nog uit verschillende internetartikelen en rapporten teneinde aan te tonen dat er in Noord-Macedonië een gebrek is aan onafhankelijkheid en onpartijdigheid bij de gerechtelijke autoriteiten en dat Roma er gediscrimineerd worden en geconfronteerd worden met slechte leefomstandigheden. Desbetreffende informatie wordt door verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift gevoegd (bijlagen 2-6 en 8-11). De Raad stelt evenwel vast dat deze informatie niet van aard is de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen omtrent de algemene situatie van Roma in Noord-Macedonië en de in Noord-Macedonië beschikbare beschermingsmogelijkheden, die steunen op de informatie die blijkt uit de recente *“COI Focus: Noord-Macedonië. Algemene Situatie”* van 13 augustus 2021, in een ander daglicht te stellen. Immers ligt deze informatie geheel in dezelfde lijn. De Raad wijst erop dat ook in de bestreden beslissingen erkend wordt dat heel wat Roma zich in Noord-Macedonië in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie ondervinden. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat dergelijke mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Noord-Macedonische context in het algemeen niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging in de zin van de Conventie van Genève te worden beschouwd. Ook blijkt niet zonder meer dat de Noord-Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Derhalve kunnen verzoekende partijen niet volstaan met een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Noord-Macedonië voor Roma en het loutere feit dat zij Roma zijn om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat het hen aldaar aan nationale bescherming ontbeert. Zulks dient *in concreto* te worden aangetoond, en verzoekende partijen blijven desbetreffend, gelet op de terecht en pertinente bevindingen in de bestreden beslissingen, manifest in gebreke.

Voorts duiden verzoekende partijen er nog op dat uit voormelde door hen aangebrachte informatie tevens blijkt dat er in Noord-Macedonië sprake is van discriminatie ten aanzien van vrouwen. Zij benadrukken in dit verband dat tweede verzoekende partij niet alleen gediscrimineerd werd wegens haar etnische afkomst maar ook wegens haar geslacht. De Raad stelt evenwel vast dat hiervan nooit eerder tijdens de asielprocedure gewag werd gemaakt. Evenmin concretiseren verzoekende partijen in hun verzoekschrift op welke wijze en in welke mate tweede verzoekende partij gediscrimineerd zou zijn geweest omwille van haar geslacht. Zij tonen dan ook allermindst *in concreto* aan dat de door hen beweerde discriminatie waarvan tweede verzoekende partij het slachtoffer zou zijn geworden een zodanige aard, intensiteit en draagwijdte heeft dat deze als vervolging kan worden beschouwd. Bovendien maken zij evenmin aannemelijk dat zij dienaangaande geen beroep zouden kunnen doen op de bescherming vanwege de Noord-Macedonische autoriteiten.

Ook waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat tweede verzoekende partij *“het slachtoffer werd van geweld door haar echtgenoot”*, dient door de Raad te worden vastgesteld dat dit nooit eerder tijdens de asielprocedure werd aangehaald. Tweede verzoekende partij verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal weliswaar dat zij en haar echtgenoot soms ruzie hadden over geld, doch gaf zij op geen enkel moment aan dat haar echtgenoot geweld tegen haar zou hebben gebruikt (notities CGVS B., p. 4-5). Nergens uit haar verklaringen kan worden afgeleid dat deze problemen met haar man ernstig van aard waren. De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift slechts op zeer summiere wijze gesteld wordt dat tweede verzoekende partij het slachtoffer werd van geweld door haar echtgenoot, zonder hierbij echter de minste verduidelijking te geven. Evenmin wordt toegelicht waarom hiervan niet eerder melding werd gemaakt. Deze post-factumbewering in het verzoekschrift wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Hun verwijzing naar een aantal arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (zie bijlage 7 van het verzoekschrift) is evenmin dienstig, nu zij niet concreet aantonen dat zij zich in een vergelijkbare situatie bevinden als de personen op wie deze arresten betrekking hebben.

2.2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst, Noord-Macedonië, in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen.

2.2.7. Gelet op het voorgaande, beroepen verzoekende partijen zich te dezen niet dienstig op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.2.8. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT